

народъ—Славянитѣ, както и за тѣхното уягчаваніе въ вѣрата и благочестието*).

ржтъ другитѣ въ война, тѣ се биятъ за да защитятъ по вече ближнитѣ си, отъ колкото себе си, както и земята и имотитѣ имъ отъ нападателитѣ, които имжтъ за цѣль да ги оплячкосжтъ и заробятъ, та че и да ги свѣрнжтъ отъ правия пжтъ на спасеніето. Въ такива случаи Християнитѣ се ржководятъ пакъ отъ думитѣ на Спасителя: „Нѣма по голѣма любовъ отъ тѣзи, гдѣто да пожертвува нѣкой живота си за ближнитѣ си, за тѣхното добро“ (Ив 15, 13).

*) Прѣзъ това врѣме той почти не се грижѣлъ никакъ за прѣхраната си, а, уповавайки се на Бога, молялъ Му се да му даде само необходимата за прѣзъ деньтъ храна; И Богъ не го оставялъ ни гладенъ, ни жаденъ: Благочестиви хора, по Божия промисълъ, се редували изъ день въ день да му носятъ потрѣбната за него и за послушника му храна. Обаче той никога неизѣдалъ самъ, щото му се донасяло (въ сжщность той ѣдѣлъ колкото за да не умрѣ отъ гладъ), нито пжкъ оставялъ отъ него за на другия день, а винаги поканвалъ на трапезата си кой-годѣ сиромасъ. Щото пжкъ артисвало, раздавалъ го пакъ на сиромаситѣ.

Единъ праздниченъ день послушника му се загрижилъ какво ще ѣдѣтъ като наблизавало вече обѣдъ, а никой нищо не билъ имъ донесълъ йоще, но св. Константинъ му рекълъ: „Богъ, Който е прѣхранвалъ Израилтянитѣ въ пустинята, нѣма да на остави гладни и днесъ, както не на е оставялъ и до сега; но иди покани безъ друго поне петъ души сиромаси да дойджтъ да ѣджтъ съ насъ днесъ на трапезата ни.“ Когато послушника му идѣлъ вече съ поканенитѣ къмъ келията на св. Константина, ето-че се задалъ единъ човѣкъ съ цѣло брѣме на гърбътъ си